

“Wat vroeger was is nu voorbij”

Het Gentse Muziek Lod is, behalve organisator van het Vertelfestival, ook een artiestenwerkplaats waar zoiets als 'vertelmuziektheater' wordt gemaakt. Bezieler is Hans Bruneel, huiscomponist is Dick Van der Harst. Het Muziek Lod bestaat vijf jaar. Hildegard De Vuyst tekent een portret.

Allons les gars, Het Muziek Lod / Dirk Dehooghe

‘Het muziek’ zeggen ze in Vlaanderen als ze de fanfare bedoelen. ‘Lod’ verwijst naar het vroegere lunchtheater dat in de Gentse brasserie De Grote Avond georganiseerd werd onder de noemer Lunch Op Donderdag. Het muziek Lod bestaat 5 jaar, een telling die voor bezieler Hans Bruneel niet begint bij het lunchtheater, wel bij de eerste eigen muziektheaterproductie, *Zonderling*, met Dick Van der Harst en Nanette Currie. Sindsdien heeft Lod zich bijna ongemerkt een specifieke plaats verworven met een eigensoortig muziektheater.

Lod is eigenlijk een conglomeraat van artiesten, die niet vast verbonden zijn aan het ‘gezelschap’ maar gaan en keren. Uitzondering daarop vormt de Gentse Haarlemmer Dick Van der Harst, ban-

doneenspeler (maar ook virtuoos op gitaar, doedelzak, marimba en slagwerk allerhande), arrangeur of componist van alle producties totnogtoe. Hij bouwde een huisorkest uit met Tcha Limberger (klarinet, zang, draaiorgel), Reinier Voet (gitaar), Karin Defrance (harmonium), Lysander le Coultre (cello), Michiel Weidner (cymballon en cello), Luk Callens (hobo), Françoise van Hecké (zang en harmonium). De samenstelling van dit orkest typeert in grote mate de stijl van Van der Harst: een ongewone combinatie van instrumenten en klankkleuren, van natuurzang en geschoolde zang, van jazz, klassiek, flamenco. Rond deze muzikale kern cirkelen o.a. Philip Vandenberghe en Elvis Peeters (auteurs), Guy Cassiers, Alain Platel en Goele

Derick (regisseurs), Jan Vromman (auteur-regisseur en videomaker), Dirk De Hooghe (vormgeving en spel), Adrienne Altenhaus (film en spel).

Hoe wisselend de constellaties ook, telkens dragen de producties een duidelijke stempel, die Lod typeert.

Feestival

Behalve als productiehuis voor muziektheater is Lod gekend om zijn jaarlijks Vertelfestival (sinds 89), waarin de orale traditie centraal staat. Altijd kleinschalig en feestelijk, met veel verrassend lokatiewerk en veel ‘typisch Gents’ - er mocht al eens gelachen worden. Het festival is sinds de beginjaren sterk geëvolueerd; de cross-over tussen taal en muziek werd gaandeweg op alle mogelijke manieren onderzocht. Ook groeide het steeds dichter naar de produktiewerking toe, tot een soort speeltuin waarin Lod nieuwe samenwerkingsverbanden uitprobeert, kleine opdrachten geeft, confrontaties tussen artiesten stimuleert, experimenteert met het vertellen in zijn breedste betekenis. Enigszins abstractie makend, zou men kunnen stellen dat de verhaallijn van het festival en de muziek(theater)lijn van de producties uiteindelijk samengevallen zijn in de laatste productie, *De vuurvogel* (93), waarvoor recensent Wim van Gansbeke adequaat de term ‘vertelmuziektheater’ samenstelde. Als uiterste consequentie werd vorig jaar een punt gezet achter het Vertelfestival. Hans Bruneel vindt dat hij artiesten niet nog meer materiaal kan laten ontginnen als voorsnog de middelen ontbreken om daar binnen een redelijke termijn ook een vervolg aan te geven. Bovendien stelt Bruneel dat de maatschappelijke omstandigheden verplichten tot een grimmiger festival, niet tot een ‘feest’ival. “We kunnen en willen niet langer langs de kant blijven staan. We willen ons ook niet langer opsluiten in het stellen van vragen.” (1) Deze intentieverklaring duikt ook op in verband met het produktiewerk.

Boem pataat

De jongerenproductie *Allons les gars* is de tweede etappe in de samenwerking Alain Platel-Dick Van der Harst. Voor *La nuit est une socière* had Platel een relativerende opstelling gemaakt; vier grote Oosterse tapijten, muzikanten op goudgelakte stoeltjes achter een ballet-